

[Statsministeren.]

boligministeren og folketingets, og det er et parlamentarisk ansvar. Jeg tror, vi alle erkender, at et sådant parlamentarisk ansvar kan gå videre end det rent juridiske ansvar. Men er der et sådant parlamentarisk ansvar, og er det det, man sigter mod, er en uvildig instans i hvert fald ikke den rigtige anvisning. I så fald drejer det sig om et forhold mellem boligministeren og folketingets. Vi kender det faktiske forløb. Indebærer dette forløb, at boligministeren har mistet folketingets tillid? Det er det parlamentariske spørgsmål, det er kernen i det parlamentariske ansvar, og det er et spørgsmål, som alene folketingets medlemmer selv kan afgøre på grundlag af sagens nøgne kendsgerninger. Søger folketinget at skyde en genvej til denne vurdering ved at lægge ansvaret for vurderingen over på andre, så vil det komme til at betyde, at vi flygter fra et ansvar, som kun kan være folketingets. Jeg tror derfor, at medmindre der er en juridisk begrundelse, som hører under domstolene, må det være nødvendigt at blive enig om, at det er folketinget alene, som på grundlag af de dokumenterede kendsgerninger må vurdere og tage stilling til boligministerens adfærd.

I samme forbindelse har jeg en bemærkning til hr. Lysholt Hansen, som siger: „Ja men hvorfor oplyste boligministeren ikke om erstatningskravet?“ Jeg er, som jeg sagde i formiddags, enig med boligministeren i, at staten ikke var bundet, og dermed må jeg også være enig i, at det ikke var en pligt for boligministeren at oplyse det for finansudvalget. Det er ganske svært for os, der mere eller mindre direkte er impliceret i disse forhold, at tænke tilbage til situationen, som den forelå dengang. Det er jo, som jeg også sagde i formiddags, begivenheder, der ligger et halvt til et helt år tilbage. Men jeg må tilstå, at når jeg forsøger at tænke tilbage, står det for mig sådan, at jeg ikke alene må sige, at det ikke var en pligt, men at jeg heller ikke ville føle mig overbevist om, at finansudvalget ville have anset det for hensigtsmæssigt og rigtigt. Men det er jo derom, striden står, og jeg tror, den hænger meget sammen med en vurdering af, om der forelå en binding. Jeg har med de begrundelser, der er angivet af boligministeren også her

over for folketinget, sagt, at jeg er enig i boligministerens vurdering.

Sluttelig til hr. Lysholt Hansen: når han siger, at regeringen jo kan dømme, om der er grundlag for at rejse sag mod embedsmændene, men at den bør ikke kunne dømme sig selv, er jeg enig. Jeg ved ikke, om det var rigtigt forstået, men jeg opfattede det nærmest sådan: at hr. Lysholt Hansen var enig med regeringen i, at der egentlig ikke var noget klart grundlag for at rejse tjenestemandssag. Det mener vi heller ikke i regeringen, men lad det nu være. Det er mere det sidste: at regeringen ikke bør kunne afsige den endelige dom om sit eget ansvar. Det er jeg enig i, det bør regeringen ikke kunne. Det bør efter min opfattelse folketinget gøre, og det er folketinget alene, der bør gøre det. Det er altså for mig efter diskussionen her i og for sig blevet lidt af hovedproblemet, hvordan vi kan få vurderet disse ting, og justitsministeren vil efter mig gøre lidt rede for sine mere juridisk betonedede synspunkter om dette med at få vurderet den sag, som nu foreligger, og som jeg mener er oplyst tilstrækkeligt til, at man kan foretage en vurdering.

Til hr. Ømann vil jeg gerne sige, at jeg ikke egentlig er så uenig med hr. Ømann i de vurderinger, han anlagde med hensyn til de administrative svagheder, der var blevet afsløret. Hr. Ømann mente ikke, at jeg havde været særlig imødekommende. Det synes jeg selv, jeg var. Men jeg vil da gerne indhente det eventuelt forsømte og sige, at jeg mener, der er konstateret sådanne svagheder i den administrative praksis og specielt i den daglige rutine, at der er et behov for, og for regeringen i hvert fald en interesse i, at få rettet disse svagheder. Hr. Ømann siger, der bør være større råderum til administrationen, men på grundlag af en efterfølgende desto effektivere kontrol. Ja, det er muligt, at det skal være vejen. Det er det, vi gerne vil have lejlighed til at drøfte med folketinget, i praksis vel med folketingets finansudvalg. Hr. Ømann siger, at det i hvert fald ikke er rigtigt at gå tilbage til forholdene før 1954, hvor det var de enkelte styrelser, der traf aftaler om lejemaal. Nej, det er det muligvis ikke, men det var nu heller ikke det, jeg sagde, vi skulle gøre, da jeg svarede